

møde Søsterens Blik. Det var ikke faldet ham ind, at han kunde træffe nogen af sin Familie her. Han havde overhovedet ikke tænkt sig, at han paa et saadant Sted kunde være udsat for at blive set af Bekendte. Signe derimod syntes knap nok overrasket. Hun nikkede roligt til ham uden at afbryde sin Sang, — det var, som havde hun Søndag efter Søndag siddet der og ventet ham.

Per havde allerede Dagen efter sin Tilbagekomst til København søgt sine Søsken i Moderens gamle Lejlighed ved Gl. Kongevej; men trods sin Længsel efter endelig at læse det Brev til ham, som Moderen skulde have efterladt, og som Signe opbevarede, havde han følt det som en Lettelse, da han ikke traf nogen af dem hjemme. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa dem sagt, at han ikke længer var forlovet, og hvad der i det hele var foregaaet med ham. Han havde endnu ikke Mod og Troeskraft nok til at turde møde Synet af deres Sejrrsglæde, den, han da ogsaa nu — og selv paa dette Sted — straks havde spejdet efter i Søsterens Ansigt.

Men nu sluttede Sangen, og Præsten viste sig paa Prækestolen over Alteret. For Per var det imidlertid ikke længer muligt at fastholde Tankerne ved, hvad han hørte. Det var endnu saa nyt for ham at føle sig greben af en opbyggelig Stemning; der skulde aldrig meget til for at faa den til at forflygtiges. En gammel Kone, der sad et Stykke fra